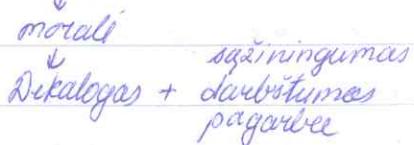

! psychologinis intelektinis romanai
! Antrosios persulinių kavas

2018-03-20

Klasės darbas

Kaip lietuvių vertina dora?

2018-04-04

- 1) Andrius skaito, save gauj krepšininku.
- 2) Pagal ~~subtext~~ suvokančią traukėnaitę.
- 3) Tuvi gerai žygioti kelių eismo taisyklės.
- 4) To kur tų kvailius tiek randa. ✓
- 5) Nuniimk īvarke, nes kambaruje labes išta.
- 6) Jolita išmiciai pravede mokyklos renginį.
- 7) Vyras pakeilo laisdais; trečią aukštą.
- 8) Neteisingai parasyties žodžiui reikia istaisyti!
- 9) Ši kartą draugas neparede.
- 10) Aš pilnai tave suprantu.
- 11) Beši ~~teig~~ tiks mubauri ^{nperuo}.
- 12) Violetė šio konkurso ^{nperuo} nuprasis.

nuolat

13) Man pastovojai tenka taves laukti.

Just. Marcinkevičius

• Lėnejas i literatūrą atėjo 6 dešimt viduraję; tuomet buvo nujęs nuo oficialiosi sovietinės valdžios palaimoma literatūra, bet 7-ojo deš. pab. emė tolti nuo oficialiosios komunistinės ideologijos, tapo vienu aktyviausių tautinės idėjos puolėtoju ir gynėju. Savo karyba iš pašakymais Just. Marcinkevičius Lietuvoje yra išskirtojės itin aukštą moralinį autoritetą.

• Savo karybinį kelia Just. Marcinkevičius pradijo kurdamas eilėraščius („Liepsnojantis krūmas“, „Gyvenimo išvilkus prisiglaudimas“), itin nugo poemos žanrą ir parašė jų nemaska. Hlin žymus jo darbas yra draminių trilogija „Mindaugas“, „Razvydas“ ir „Katedra“. Taip pat J.M. žinomas iš kaičių eilėtas, išleidęs eis knygą „Dienorastis be datų“.

• Savo poesijos kūrinuose įteigiai atskleidė žmogaus iš gamtos santykius, kuriuos gauju harmonijas, šilumos, jie artimi tautosakai. Jo visų atskirų gamtos detalijų informacijos svarbiausios vertybinių

objekto - tėvynė. Tėvynės jausmas iškyla iš gintinės teisingais ir įvarčiai žodžiais. Jeigu negalima to padaryti, tuomet geriau patyliti. Tyla kartais yra prakybis jo gyvenimo neišskripia, kai žmogžukumas ir tėvynei nesimenauniformuoja paprastai ir natūraliai. Tačiau atlikėjės nuo paprastos aplinkos arba nuo jas atnauktas, žmogus nidentėta ūkinė. Ūkinys reikalingo, kad būtume stiprus. Bet tėvyni, kaiži teigiamai podo eilėračiuose, žmogui ne tik duota, jog reikia kurti ir puoselėti. Kuo daugiau žmogus suvokia, tuo tėvynė iš jo daugiau reikalauja. J. N. kuriamas žmogus save suvobia per tėvynę, tautą, jos kalbą, kultūrą bei tradicijas. Tauta yra gyva žmoguvi, ji suteikia galimybę augti, bučoti ir kurti.

- Viena pag. Marcinkevičius knybos temų yra kalba. Eilėračiuose teigama, kad ne įteklienu žmogonių kalba parigos žmogui, visuomenei, žemei, vaikams, darbui, formuojoji iš naujo. Pradidamas kalbetti žmogus tarsi įsiungia į skolėj bendrumą ir ima suvokiti arčiau kaiži tarsi. J. N. poeziijoje gyvenimas vaidduojamas lyg medis su stipriomis poreigojų ūkinimis. Apie tai kuriąs plati kallejo savo eseistikos knygoje „Dinoraitis be datų“. Joje išlaidau, itin užskus reiklus pasūnus į žmogų. — čia daug praleidau, dėl išraiška. Dažnai vartojami žodžiai, anot kurių, na pinau vandenio arčių. Kaž dabar. — Eilėračiuose išiblau-nusinešioja, todėl juos reikia prižiūrėti, fibinti savoje psoma į mūsų žmonių išmintį, dainų glosą, įmainimą; išbuveitumą ir įvarumą. Žmogus priivalo kalbetti dideliais, iš santykis su daiktais iš aplinka.

2013-04-08

Klasės darbas

2013-04-10 1 • ~~Kalėdų~~ apie

Just. Marcinkevičiaus „Mažvydas“

• J. M. pavaise davo Martyną Mažvydą kaip žmogų, labiau nei iš tos epochos žmonių suvokui savo paruočią lietuvių tautai, kalbai, kultūrai. Tačiau Mažvydas, turėjus atlikti svarbią misiją, kartu yra ir alyvąjantis, kenčiantis, savo kaltę suvobiantis žmogus. Antrąje kurinio dalyje, kai Miklaus giesmė sugražina į priešt., į Vilnių, mes sužinome, jog Mažvydas, kaip Luterio šalininkas, yra uždaromės domininkonų vienuolyno poženiuose, iš jų Mažvyda išvaduoją Kunigaikštis Radvila iš Marija. Mažvydas yra priverstas begti į Mažąją Lietuvą ir palikti savo mylimąjį Mariją. Tuomet, kai Raguvėje pasimoko Kaspuras ir perduoda Mažvydui šiedą, kuriame užcarterta „Dabar, Kylejau. Dabar iš visados“. Mažvydas supranta, jog šis jumuočis yra jo sūnus.

Būtent tuomet Mažvydas pajunta tragiką kaltę dėl apleistos mylimiosios ir naziinant išduoto sūnaus. Net tuomet, kai Mažvydas nori išnėnyti Kaspara, sūnus teni traktuojा

kaip tevo išdavystę antrąjį, o Mažvydas pajurda dar didesnę kaltę. Tai yrodo iš jo suknuumas prie kryžiaus-savotirkas atgailos už padarytas žmogiškias nuodėmes ženklai. Taigi, poētiniuje dramaje, greta tėvynės, kalbos, pareigos temų yra ir meilės, kaltės ir atgailos.

• Kaltas Mažvydas jaučiasi iš dėl pirmosios parasytros knygos. Jis puikiai suvokia, kad šis jo darbas padeda sunaikinti knyžų lietuvių tikijimą ir išrukti žmonėms naujuosius dieverus. Ši mintis ypač stipriai paliečia Mažvydą, kai net jo sūnus paprakstaitekya dėl to, kad kąžkas persenkama ir brukama per priverstantį, žmogeu nectriūveliant į jo paties norus. Šis suvokimas apie situacijos dramatiškumą ypač aiškai pertekliamas kryžiuocių ordino magistro, kunigaikščio Albrechto žodžiais: „Ko nepaderė kardas, / Taq̄ padarys knyga iš dievo žodis“. Taigi Mažvydas jaučia kaltę dali, už brikštijamą ir perkrikštijamą kraštą.

• Ažuoliuko iš LDK kampo sodinimas slėžosių Lietuvos žemėje turi metaforišką prasmę. Tai ne tik savotirkas bandymas sujungti du Nemuno krantus, bet iš sodinimais

gali reikti paties Mažvydo likimą. Tiek ir Mažvydas buvo „persodintas“, jis taip pat turėjo čiauti iš akcijos sventinamame kračiute ir atliko savo pagrindinę gyvenimo misiją.

„Mindaugas“

- „Mindaugas“ pradedamas dviemis metraštiniukų gini aukojā visčia: savo ir artiniųjų laime, daugus, sažinę ēm cū. Juodajam metaštiniukui suvibis tik labai tiksliai ir ramybė. Kai jam prieinamas, jis vienija jėga, kuri ir konkretus faktus apie žmogų, o Baltasis metaštiniukas yra slaugomas didelių atsakomybių, nes išto žmoguškosios kiekorėnė žygio pirmomis ir priesiščių. Jis skelbia savo tūrą: „Vums reikia visumą aprēbti. Žmogų! Jo priežastys ir tikslas jo išaikint.“
- Šuninėje nagrinėjami sudetingi moraliniai bendražmogiškojo manto klausimai: gyvenimo pramei problema, žmogus siekių iš aplinkos išteklos priestavinguumas, paruoja iš asmeninines laimes, idealo ir filosovės, humanizmo ir prievartos konfliktai.

- Šeštas nesudetingas, jis sudaro Mindaugo gyvenimo istorija, kova dėl valdžios, netaisinga melli, karūnavimasis, pagaliau miritus nuo savikių išmokaliųjų rankos.

Nelejimas yra stipri ir sudetinga asmenybė, jis blainiuau už kitus suvokia sudetingą istorinę Lietuvos situaciją ir imasi sunkios, bet istoriškai neišvengiamos misijos suverenyti susiskaldžiusi Lietuvos grūmes ir sukurti didelę, galinę valstybę, kuri galėtų atsilaikyti prieš gražinimais kylančią kryžiuocinę pavojų. Savo tiklo Mindaugas siekia su dideliais ryščiais ir valios pastangomis. Naujajam dienai ju už paversta, bet puikiai suvokia pasirinkto kelio taugūkumą. Jis žinog, kad bus sunku, bet, kad ištup bus, jis nesitikijo.

- Šuninėje labai aiški valdovo ir žmogaus tragedija. Kūrinio pradžioje veikios užtingos, siekia savo tiklo neįdomas, blainiaci vertina situacijas. Tačiau nuo pirmųjų žingsnių susikamla ir skausmo gaidos, nepalaužiamas ryštas vis labiau užleidžia vietą abejonioms. Praktiškai ilga iš sunčių dvasinių Mindaugo agonija, kai jomis nėra nebentiniai dėčių. Net brangiai iškorota nuli-dala tik kupra ir skausmės, o brangakmenius ženinti karūna žadinei tėk skundę: „Buvau ne karūnuotas čia, o nuly sis, pagaliau miritus nuo savikių išmokaliųjų rankos. ūnuotar.“

• Kūrinyje yra gausu monologų, kurie atskleidžia dėpočius Žindaugo charakterio vingius, skambą filosofinių apmąstymų apie žmogaus gyvenimo praeimę, apie žmogaus vietajų pasauliję. Dažnai paženkovių tampa kito puodžius, kuris ašuocių išdisto gyvenimo išminties kūpingą filosofiją apie tuos dievus: vandenį, ugnį ir žemę, kurie visada ir visui kovoja tarpusavijje, bet tuo pat metu nėra vienybė. Būtent puodžiu Žindaugas principiai rengėsi sukti skambančios Lietuvos, apie kurią aukojes ir kurią visą atidavoes.

Iluses darbas

„Ar svabrus žmogui pareigos jauumas?“

zeci

Išėj. Kas yra pareiga? Vieni jaučia kaltę, kiti dažniau. Pagrindinė pareiga yra žmogui ir tautai.

IP Labai svablu, kad kiekvienas jaučia pareigą tautai. Žmogus le tautos kaip medis be sėkmės. Apie tai galvojo ir ne vienas lietuvių rašytojas. Viens iš jų Just. A.

• P. Zmoguska pareiga artimajam. Mažvydas jaučia kaltę, kad paliko Karūją.

Paraišti įžanga ir pažaipt (artimam žmogui) remiantis Just. Marcinkevičium. ~iso

Juozas Griniai „Barbora Radvilaitė“

- Rašytoji J. Griniui artima istorinė tematika, kai rašytojas atsigressa į praeitį, jo kūriniuose randasi vienos dydis-tėvynė. Jo kūriniuose, o ypač „Barboreje Radvilaitėje“, žmogus grūmiasi ir klumpa po istorijos jam uždėta pasta. Jis turi apginti savo teisę myliti, siekti laimes, teisingumo. Taip pat jaučia pareigą išsaugoti teivynę, neleisti, kad vienykty Lietuvos vardas. Tai labai sunkios, bet priimtingos pareigos. Jas nuteviniai veikėjų iškentetas skausmas bei didvyriškos pasipriešinimo pastangos. Istorinėje drauge „B.R.“ praeities medžiaga atviro placių galimybių, stiprių aistrų veizdavimui. Šes metome asmenybei kovę dėl žmogaus prigimties teisų susvetinėjusioje visuomenėje.

- B.R. ir Žygimanto Augusto (Z.A.) galima vadinti lie-

2013-04-17

↓
ardimum
žmogus (taraju),
nevykdys pareiga,
kaltė, savigrūmė

→ tautai, iwykdys, kaltim
vardas, pramlynės duolos,
visas drabužių dantos